

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 391/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. S., P., Ing. E. B., P., a F. B., P., zastúpených advokátom JUDr. K. P., P., vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky

- postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veciach vedených pod sp. zn. IV/1 Gn 922/10 a sp. zn. IV/3 GPt 324/09 a jej prípisom z 3. augusta 2010,

- postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Kn 237/2010 a jej uznesením z 21. júna 2010,

- postupom Krajskej prokuratúry v Prešove vo veci vedenej pod sp. zn. 1/2 KPt 86/07 a jej uznesením z 22. septembra 2009,

- postupom Okresnej prokuratúry Poprad vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pn 819/09 a jej uznesením z 18. novembra 2009 a

- postupom Okresnej prokuratúry Trebišov vo veci vedenej po sp. zn. 1 Pn 197/10 a jej uznesením z 26. apríla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. S., Ing. E. B. a F. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2010 doručená sťažnosť M. S., P., Ing. E. B., P., a F. B., P. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. K. P., P., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 149 ústavy postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vo veciach vedených pod sp. zn. IV/1 Gn 922/10 a sp. zn. IV/3 GPt 324/09 a jej prípisom z 3. augusta 2010, postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Kn 237/2010 a jej uznesením z 21. júna 2010, postupom Krajskej prokuratúry v Prešove vo veci vedenej pod sp. zn. 1/2 KPt 86/07 a jej uznesením z 22. septembra 2009, postupom Okresnej prokuratúry Poprad vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pn 819/09 a jej uznesením z 18. novembra 2009 a postupom Okresnej prokuratúry Trebišov vo veci vedenej po sp. zn. 1 Pn 197/10 a jej uznesením z 26. apríla 2010 v súvislosti s rozhodovaním o ich oznámení „o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin“.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia ako právni nástupcovia po starých rodičoch vydržali nehnuteľnosť – pozemok, ktorú ich právni predchodcovia mali vo viac ako 50-ročnej držbe. O vydržanie predmetného pozemku mal záujem aj P. J., ktorý na ten účel pred „komisiou ROEP v P. prehlásil, že má písomný doklad o smrti pôvodnej vlastníčky pozemku počas II. Sv. vojny“. Po neúspešnom pokuse o získanie pozemku sa podľa sťažovateľov P. J. spolu s JUDr. J. S., ktorý je bývalým vyšetrovateľom Okresnej prokuratúry Poprad, skontaktovali s dcérou pôvodnej vlastníčky pozemku a presvedčili ju, aby na príslušnom súde podala návrh proti sťažovateľom na určenie, že predmetný pozemok patrí do dedičstva po jej nebohej matke. Toto konanie je vedené Okresným súdom Poprad.

Podľa názoru sťažovateľov nepravdivým tvrdením P. J. pred „komisiou ROEP v P.“ o tom, že „má písomný doklad o smrti pôvodnej vlastníčky pozemku počas II. Sv. vojny“, boli uvedení do omylu tým, že „došlo k právoplatnému prevodu do nášho vlastníctva vydržaním. V opačnom prípade, ak by sme mali informácie o možnej existencii dediča po vlastníčke pozemku, nežiadali by sme o vydržanie, ale spojili by sme sa s pozostalým.“.

Z tohto dôvodu sťažovatelia podali 9. júna 2009 „*podnet na začatie trestného stíhania*“ pre spáchanie trestného činu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 a 3 Trestného zákona adresovaný Úradu špeciálnej prokuratúry generálnej prokuratúry. Z trestného oznámenia sťažovateľov okrem iného vyplýva, že „*V čase keď SPF rozhodol kladne o našej žiadosti o vydržanie pozemku, sa v mesiacoch január a február 2008 P. J. pred svedkami vyjadril, že majiteľka pozemku žije a on si od nej vybaví odkúpenie pozemku. Neskôr sme sa dozvedeli, že v priebehu roku 2008 z vlastnej iniciatívy, bez úradného upovedomenia viackrát navštevoval úrad Správy Slovenského pozemkového fondu v Poprade a pred pracovníkmi SPF sa vyjadroval, že majiteľka pozemku žije a od nej pozemok odkúpi ihneď po tom čo ho získa späť do svojho vlastníctva.*“.

Sťažovatelia v predmetnej veci podali 9. septembra 2009 návrh, aby „*vec nebola postúpená prokuratúre a policii v Poprade, nakoľko už do predchádzajúceho vyšetrovania zasahoval JUDr. J. S...*“. O tomto návrhu sťažovateľov rozhodla Krajská prokuratúra v Prešove uznesením č. k. 1/2 KPt 86/07-10 z 22. septembra 2009 tak, že trestná vec vedená Okresnou prokuratúrou Poprad pod sp. zn. 1 Pv 1027/06 sa tejto okresnej prokuratúre neodníma. Následne bolo trestné oznámenie sťažovateľov uznesením Okresnej prokuratúry Poprad č. k. 1 Pn 819/09-2 z 18. novembra 2009 odmietnuté.

Na základe podnetu sťažovateľov generálna prokuratúra uznesením sp. zn. IV/3 GPt 324/09 z 21. decembra 2009 odňala predmetnú vec z pôsobnosti Krajskej prokuratúry v Prešove a prikázala ju na ďalšie konanie Krajskej prokuratúre v Košiciach, ktorá určila na meritórne rozhodnutie vo veci trestného oznámenia sťažovateľov z 9. júna 2009 Okresnú prokuratúru Trebišov.

Uznesením Okresnej prokuratúry Trebišov č. k. 1 Pn 197/10-3 z 26. apríla 2010 bolo trestné oznámenie sťažovateľov odmietnuté, lebo nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na odloženie veci podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Proti označenému uzneseniu Okresnej prokuratúry Trebišov podali sťažovatelia sťažnosť, o ktorej rozhodla

Krajská prokuratúra v Košiciach uznesením č. k. 1 Kn 237/2010-3 z 21. júna 2010 tak, že sťažnosť ako nedôvodnú zamietla.

Podnetom zo 6. júla 2010 sa sťažovatelia domáhali preskúmania postupu Krajskej prokuratúry v Košiciach. Generálna prokuratúra prípisom č. k. IV/1 Gn 922/10-5 a IV/3 GPt 324/09-17 z 3. augusta 2010 sťažovateľom oznámila, že ich podnet ako nedôvodný odkladá.

Sťažovatelia tvrdia, že *«Je preto nepochybné, že P. J. sa tým, že zatajil existenciu dediča, dopustil minimálne trestného činu podvodu, ktorého podmienkou je priviesť niekoho v omyl s úmyslom tým získať majetkový prospech súčasne tým poškodil aj práva iných osôb, vrátane práv našich a práv dedičky, ktorú chcel najprv podviesť a teraz v rozpore s dobrými mravmi spolu s JUDr. S. účelovo „obhajuje“ jej záujmy.*

V zmysle ústavy je prokuratúra povinná stíhať každý trestný čin o ktorom sa dozvie a každý občan má právo domáhať sa spravodlivosti. Tejto povinnosti prokuratúru nezabavuje ani nesprávne označenie trestného činu, ak oznamovateľ bez právneho vzdelania takto chybné uvedie konkrétny paragraf tr. zákona. Konanie P. J. a neskôr aj JUDr. J. S. nesporne nesie znaky spáchanie trestného činu, či už sa jedná o tomto prípade o prečin podvodu, poškodzovanie cudzích práv, alebo iný prečin, je nesporné že týmto porušením zákona bola spôsobená značná majetková ujma a vznikli konkrétne následky...

Tým, že prokuratúra hľadá len zámienu ako sa vecou nezaoberať, kryje porušovateľov zákona a stáva sa spolupáchateľom ich konania. Takýto postup prokuratúry, ktorá samotná marí právo občana na spravodlivosť, je spochybnením právneho štátu a Ústavy SR.

Nezáujem prokuratúry o riadne preskúmanie trestného oznámenia, okrem tendenčného, nedôsledného a povrchné vypracovaného uznesenia, potvrdzuje skutočnosť, že od podania trestného oznámenia sme nikdy neboli predvolaní k vypočutiu ani písomne požiadaní o doplnenie dokazovania k predmetnej veci a vec nikdy neprešetrovala polícia.».

Podľa názoru sťažovateľov prokuratúra celú vec náležite a riadne nepreskúmala.

Na základe výzvy ústavného súdu sťažovateľa podaním z 8. októbra 2010 konkretizovali, ktorými rozhodnutiami príslušných prokuratúr malo dôjsť k zásahu do ich práv, a zároveň tiež upresnili petit sťažnosti.

Podľa názoru sťažovateľov „Konečným dôsledkom týchto porušení nášho základného práva je prejednávanie nezákonného a právne zmätočného návrhu vedenom na Okresnom súde v Poprade v rozpore s OSP a s dobrými mravmi pod sp. zn. 20 C 44/2009 zo dňa 31. 5. 2009, v ktorom sme označení ako odporcovia napriek tomu, že nenesieme žiadnu právnu zodpovednosť za vzniknutý stav a predmetnú nehnuteľnosť sme nadobudli v dobrej viere na základe právoplatných rozhodnutí Slovenského pozemkového fondu, Mesta Poprad a Správy Katastra v Poprade.“.

Na základe uvedeného sťažovateľa žiadajú, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo M. S., rod. B. bytom P., Ing. E. B., bytom, P. a F. B., bytom, P. na prejednanie veci zákonom stanoveným postupom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky, postupom Generálnej prokuratúry SR, ktorá konečným rozhodnutím, uznesením sp. zn. IV/1 Gn 922/10-5 a IV/3 GPt 324/09-17 zo dňa 3. 8. 2010 zamietla sťažnosť proti postupu Krajskej prokuratúry v Košiciach a v predošlej náväznosti aj proti postupu Okresnej prokuratúry v Trebišove, Krajskej prokuratúry v Prešove a Okresnej prokuratúry v Poprade, ktoré podnet predkladateľov sťažnosti prejednávali a tento odmietli bez toho aby predkladateľov podnetu k veci vypočuli alebo písomne požiadali o upresnenie a doplnenie vo veci oznámenia o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin porušené bolo.

2. Predkladatelia sťažnosti si neuplatňujú priznanie finančného zadostučinenia.

3. Generálna prokuratúra SR je povinná uhradiť M. S., Ing. E. B. a F. B. trovy právneho zastúpenia v sume 245,70, EUR Sk (slovom dvestoštyridsaťpäť EUR) na účet ich právneho zástupcu JUDr. K. P., P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 149 ústavy prokuratúra Slovenskej republiky chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 149 ústavy postupom Krajskej prokuratúry v Prešove vo veci vedenej pod sp. zn. 1/2 KPt 86/07 a jej uznesením z 22. septembra 2009 a postupom Okresnej

prokuratúry Poprad vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pn 819/ 09 a jej uznesením z 18. novembra 2009

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Zo sťažovateľmi predloženej dokumentácie vyplýva, že výkon prokurátorského dozoru súvisiaci s rozhodovaním o ich trestnom oznámení bol zverený Okresnej prokuratúre Poprad. Sťažovatelia v tejto súvislosti podali návrh, aby v predmetnej veci bol výkon prokurátorského dozoru odňatý tejto prokuratúre. O tomto návrhu rozhodla Krajská prokuratúra v Prešove uznesením č. k. 1/2 KPt 86/07-10 z 22. septembra 2009 tak, že vec podriadenej Okresnej prokuratúre Poprad neodňala. Následne bolo uznesením Okresnej prokuratúry Poprad č. k. 1 Pn 819/09-2 z 18. novembra 2009 trestné oznámenie sťažovateľov odmietnuté.

Proti tomuto uzneseniu podali sťažovatelia sťažnosť, o ktorej bola oprávnená a aj povinná rozhodnúť nadriadená prokuratúra, t. j. Krajská prokuratúra v Prešove. Medzičasom ale na základe podnetu a opakovaného podnetu sťažovateľov generálna prokuratúra uznesením sp. zn. IV/3 GPt 324/09 z 21. decembra 2009 odňala predmetnú vec z pôsobnosti Krajskej prokuratúry v Prešove a prikázala ju na ďalšie konanie Krajskej

prokuratúre v Košiciach, ktorá určila na meritórne rozhodnutie vo veci trestného oznámenia sťažovateľov z 9. júna 2009 Okresnú prokuratúru Trebišov.

Za daných okolností sa stalo tak namietané uznesenie Krajskej prokuratúry v Prešove, ako aj namietané uznesenie Okresnej prokuratúry Poprad z hľadiska ďalšieho rozhodovania o trestnom oznámení sťažovateľov bezpredmetné, keďže v súlade s uznesením generálnej prokuratúry z 21. decembra 2009 bola na základe rozhodnutia Krajskej prokuratúry v Košiciach určená na opätovné meritórne rozhodnutie o trestnom oznámení sťažovateľov Okresná prokuratúra Trebišov. Preto uznesením Krajskej prokuratúry v Prešove č. k. 1/2 KPt 86/07-10 z 22. septembra 2009 a ani uznesením Okresnej prokuratúry Poprad č. k. 1 Pn 819/09-2 z 18. novembra 2009 nemohlo dôjsť k porušeniu ústavou garantovaných práv sťažovateľov.

Na tomto základe ústavný súd v tejto časti odmietol sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 149 ústavy postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Kn 237/2010 a postupom Okresnej prokuratúry Trebišov vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pn 197/10

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že uznesením Okresnej prokuratúry Trebišov č. k. 1 Pn 197/10-3 z 26. apríla 2010 bolo trestné oznámenie sťažovateľov odmietnuté, lebo nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na odloženie veci podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Proti označenému uzneseniu Okresnej prokuratúry Trebišov podali sťažovatelia sťažnosť, o ktorej rozhodla Krajská prokuratúra v Košiciach uznesením č. k. 1 Kn 237/2010-3 z 21. júna 2010 tak, že sťažnosť ako nedôvodnú zamietla. Vo vzťahu k označenému uzneseniu Krajskej prokuratúry v Košiciach podali sťažovatelia 6. júla 2010 podnet, ktorý vybavila generálna prokuratúra prípisom č. k. IV/1 Gn 922/10-5 a IV/3 GPt 324/09-17 z 3. augusta 2010 tak, že ho ako nedôvodný odložila.

Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04). Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať namietané uznesenie Okresnej prokuratúry Trebišov, pretože jej postup a označené uznesenie bola povinná na základe sťažnosti sťažovateľov preskúmať (a aj preskúmala) nadriadená prokuratúra, t. j. Krajská prokuratúra v Košiciach. Právomoc Krajskej prokuratúry v Košiciach v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Rovnako ústavný súd nemá právomoc preskúmať ani namietaný postup a uznesenie Krajskej prokuratúry v Košiciach, keďže ho na základe podnetu sťažovateľov bola povinná preskúmať (a aj preskúmala) generálna prokuratúra.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 149 ústavy postupom generálnej prokuratúry vo veciach vedených pod sp. zn. IV/1 Gn 922/10 a sp. zn. IV/3 GPt 324/09 a jej prípisom z 3. augusta 2010

Sťažovatelia namietali tiež porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 149 ústavy aj postupom generálnej prokuratúry vo veciach vedených pod sp. zn. IV/1 Gn 922/10 a sp. zn. IV/3 GPt 324/09 a jej prípisom z 3. augusta 2010, ktorým generálna prokuratúra odložila ich podnet.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia, ako aj právo na podanie obžaloby voči nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03). Sťažovateľ nemá ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo vznesené obvinenie voči označenej osobe, a toto právo nemožno odvodiť ani z niektorého z ďalších ústavou garantovaných práv.

Sťažovateľom z ich základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyplýva iba právo, aby sa orgány činné v trestnom konaní ich oznámením o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, zákonným spôsobom zaoberali (III. ÚS 261/05).

Sťažovatelia sa domáhali preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní podaním podnetu podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“).

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor.

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre je prokurátor pri vybavovaní podnetu povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné pre posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného predpisu, či sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na vykonanie ktorých je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 35 ods. 3 zákona o prokuratúre ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

Z uznesenia Okresnej prokuratúry Trebišov č. k. 1 Pn 197/10-3 z 26. apríla 2010 vyplýva, že okresná prokurátorka po preskúmaní trestného oznámenia sťažovateľov zistila, že ide o *„spor o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam v ktorom oznamovatelia, ako aj podozrivé sa svojich práv dovoľávali súdnou cestou v konaní o veciach občiansko-právnych, v niektorých konaniach aj prostredníctvom poskytnutia právnych služieb právnym zástupcom. Poukazujúc aj na to, že zákonným právom každého občana je právo dožadovať sa v súdnom konaní všetkého, čo si myslí, že mu patrí, teda aj práva, ktoré mu neprináleží, nebolo preukázané, aby osoby, ktoré oznamovatelia označili ako podozrivých zo spáchania prečinu poškodzovania cudzích práv, naplnili svojím konaním zákonné znaky skutkovej podstaty uvedeného prečinu.“*

Z uznesenia Krajskej prokuratúry v Košiciach č. k. 1 Kn 237/2010-3 z 21. júna 2010 vyplýva, že *„Zo žiadnych okolností nevyplýva podozrenie, že P. J. tým, že pri uplatňovaní vlastníckych nárokov v dôsledku vydržania sporných pozemkov v štátnych inštitúciách uvádzal, že ich pôvodná majiteľka zahynula v koncentračnom tábore a neskôr uvádzaním spoločne so svojim právnym zástupcom JUDr. S., že sporný pozemok patrí do dedičstva po nebohej A. C., spáchali títo akýkoľvek trestný čin. Stotožňujem sa s názorom prokurátorky okresnej prokuratúry, že každý občan má právo domáhať sa svojich opodstatnených, či domnelých nárokov súdnou cestou v konaní o veciach občiansko-právnych. Každý z*

účastníkov konania o získanie vlastníctva k nehnuteľnostiam inak ako na základe kúpy alebo darovania, teda bez priamej komunikácie s prevádzajúcim si musí byť vedomý toho, že môžu existovať osoby, ktoré osvedčia svoj právny nárok k predmetným nehnuteľnostiam, a to hlavne dedením a uplatňujú si svoje práva dediča napriek tomu, že nehnuteľnosť už časom prešla do vlastníctva inej osoby inak ako kúpou a darovaním.

Je potrebné zvýrazniť, že oznamovatelia, rovnako tiež P. J. museli vedieť alebo predpokladať, že nebohá A. C. mohla zanechať potomkov, resp. môžu existovať jej príbuzní, ktorí by si mohli uplatniť dedičské nároky po nebohej, keďže pozemok bol v správe Slovenského pozemkového fondu (neznámy vlastník).

Tvrdenie oznamovateľov, že prokurátor je povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvie, je správne. Nie je však povinný stíhať skutky označené ako trestné činy oznamovateľmi, ktoré v skutočnosti nie sú trestným činom... Naopak, nikto (či už advokát alebo orgán štátu) nie je oprávnený nijakým spôsobom zasahovať do slobody rozhodovania iného subjektu, či si určitý nárok v predpísanom konaní uplatní alebo neuplatní. Preto v tejto podstatnej otázke nemožno vzhliadať akékoľvek podozrenie z trestného činu.“

Prokurátorka generálnej prokuratúry v prípise č. k. IV/1 Gn 922/10-5, IV/3 GPt 324/09-17 z 3. augusta 2010, ktorým odložila podnet sťažovateľov ako nedôvodný, konštatovala, že preskúmala kompletný na vec sa vzťahujúci spisový materiál, pričom poukázala na skutočnosť, že parcela č. 2837/2 Správy katastra Poprad je predmetom konania vedeného Okresným súdom Poprad. Vydané uznesenia okresnej aj krajskej prokuratúry sú podľa názoru generálnej prokuratúry zákonné a riadne odôvodnené a obsahujú všetky zákonné náležitosti.

Podľa názoru ústavného súdu generálna prokuratúra vybavila podnet sťažovateľov v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o prokuratúre, a preto jeho odloženie nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom generálnej prokuratúry vo veciach vedených pod sp. zn. IV/1 Gn 922/10 a sp. zn. IV/3 GPt 324/09 a jej prípisom z 3. augusta 2010 a základným právom sťažovateľov na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež čl. 149 ústavy, ktorá by zakladala reálne možnosť rozhodnúť o ich porušení po prípadnom prijatí sťažnosti sťažovateľov na ďalšie konanie. Takýto príčinný

vzťah totiž nemôže založiť sama osebe skutočnosť, že príslušná prokuratúra podnetu podanému podľa zákona o prokuratúre nevyhoví podľa predstáv pisateľov podnetu (I. ÚS 38/02).

Ústavný súd tiež poznamenáva, že je právom kohokoľvek, a teda aj dcéry pôvodnej vlastníčky pozemku, domáhať sa žalobou na súde svojich vlastníckych práv. Skutočnosť, že sťažovatelia sú v predmetnom občianskoprávnom konaní vedenom Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 20 C 44/2009 označení ako žalovaní, nemôže spôsobovať neprípustný zásah do ich práv. Sťažovatelia v postavení žalovaných majú možnosť v prebiehajúcom súdnom konaní predkladať argumenty na svoju obranu.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľov aj v časti, ktorou namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 149 ústavy postupom generálnej prokuratúry vo veciach vedených pod sp. zn. IV/1 Gn 922/10 a sp. zn. IV/3 GPt 324/09 a jej prípisom z 3. augusta 2010 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími nárokmi sťažovateľov, ktoré uplatnili v petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2010